

ป้องกัน ราชอาณาจักร

ศิวา สิววงศ์สิน เวียดนาม

วิญญาน ฆาตกรรมแฝง
กับความรุนแรงทางการเมือง

บ่วงขาด ราชดำเนิน

ตัวอย่าง

ศิวา สืบวงศ์สิน เขียน

บ่วงฆาต ราชดำเนิน
ศิวา สืบวงศ์สิน

บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	พงศธร ดนัยสวัสดิ์ ณลิกาญจน์ ปทุมทิพย์ธนนท์
ออกแบบปก	:	Kawazekh
ออกแบบรูปเล่ม	:	ศรัญญา เจริญญ์สัมฤทธิ์
ภาพประกอบ	:	Guinfalls
ภาพถ่าย	:	KDO Studio

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สืบวงศ์สิน

บ่วงฆาต ราชดำเนิน - กรุงเทพฯ : บัดใหม่, 2567

248 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-14-0622-6

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำนักเขียน

“และผู้สูญหายที่ไม่ทราบชื่อจำนวนมาก”

ข้อความนี้ปรากฏอยู่ตรงท้ายของจารึกด้านหนึ่ง บนอนุสรณ์สถานพฤษภาประชาธรรมถนนราชดำเนิน อนุสรณ์สถานที่สร้างขึ้นมาเพื่อระลึกถึงเหตุการณ์รุนแรงในเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๓๕

แต่เพียงแค่นี้ก็คำของข้อความนี้ สำหรับข้าพเจ้าแล้วมันเป็นเหมือนคำสารภาพกลายเป็น

สารภาพว่าเหตุการณ์ความรุนแรงในเวลานั้น ตายกันเยอะแยะ เยอะแบบไม่สามารถนับจำนวนได้เสียด้วย อาจเป็นหลักสิบ ร้อย หรืออาจจะมีพัน..และทั้งหมดนั้น จับมือใครดมไม่ได้

น้ำตาทุกหยด เสียงร่ำให้ทุกเสียงถูกชี้ความผิดอย่างเหมาวมไปที่ความขัดแย้งทางการเมือง และการแย่งชิงอำนาจของคนจำนวนหนึ่งในเวลานั้น ที่ก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างประเมินมิได้

แต่แล้วความคิดของข้าพเจ้าก็แล่นเลยไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ เกิดเป็นความสงสัยว่า ความสูญเสียทุกกรณีจะเกี่ยวกับความรุนแรงทางการเมืองทั้งหมดเลยหรือ จะเป็นไปได้ไหมที่มีเรื่องแอบแฝงอาศัยสถานการณ์ในขณะนั้น ก่ออาชญากรรมขึ้นมาด้วยเหตุผลส่วนตัว

จะเป็นไปได้หรือไม่ก็ตาม แต่จินตนาการของข้าพเจ้าก็ทำงานไปแล้ว..

“บ่วงฆาต ราชดำเนิน” เล่มนี้เกิดจากจินตนาการล้วนๆ เพียงแต่อาศัยจากหลังบางส่วนของเหตุการณ์ความรุนแรง ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ สถานที่ต่างๆ ในปีนั้นข้าพเจ้าพยายามค้นข้อมูลให้ได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด

ความมั่งหวังของหนังสือเล่มนี้ คือความบันเทิงเท่านั้น
ไม่ว่าจะเป็นความตื่นเต้น ความน่าขนลุก หรือความเพ็ดเพลิน
ในบรรยากาศเมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว โดยไม่ได้มีความมั่งหวังเกี่ยวกับ
เรื่องเหตุการณ์บ้านเมืองเลยแม้แต่น้อย

ท่องโลกให้ทั่ว ด้วยตัวอักษร
ศิวา สืบวงศ์สิน

ศิวา สืบวงศ์สิน

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อได้รับต้นฉบับ “ปวงฆาต ราชดำเนิน” มา สำนักพิมพ์กาฬกาฬารู้สึกสนใจนิยายเรื่องนี้ทันที เพราะเป็นแนวที่สำนักพิมพ์กำลังต้องการพอดี

เราตั้งเป้าไว้ว่าต้องการนิยายแนวสืบสวนซับซ้อนซ่อนเงื่อน แต่ต้องเป็นเงื่อนไขที่ตั้งอยู่บนความเป็นไปได้ ซึ่ง “ปวงฆาต ราชดำเนิน” ก็ตอบโจทย์ข้อนี้ได้อย่างกำลังดี ไม่เบาบางจนขาดความประเทืองปัญญา แต่ก็ไม่ซับซ้อนจนหนักสมองผู้อ่านเกินไป

นอกจากสืบสวนซ่อนเงื่อนแล้ว อยากให้มีเรื่องลึกลับภูติผีปีศาจอยู่ด้วย เราก็ได้รับสิ่งนั้นในทันทีที่อ่าน

แต่ที่เด็ดที่สุดอยู่ตรงที่ “ศิวา สืบวงศลิน” ผู้แต่ง ได้นำนิยายเรื่องนี้ไปอิงไว้กับเหตุการณ์ความรุนแรงในประเทศไทยที่เกิดขึ้นจริง เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน

อิงไว้อย่างแนบเนียนจนเมื่อสำนักพิมพ์ได้อ่านครั้งแรก ก็อดไม่ได้ที่จะสงสัยตามไปด้วยว่า จริงหรือที่ความสูญเสียในเหตุการณ์รุนแรงแต่ละครั้งมันเกิดเพราะความขัดแย้งในบ้านเมืองเท่านั้น

มันจะเป็นไปได้ไหมที่มีบางคนก่อฆาตกรรมแฝงด้วยเรื่องส่วนตัว แล้วใช้ความซุกมุ่นวุ่นวายในตอนนั้นเป็นฉากช่วยกลบเกลื่อน และสุดท้ายเหยื่อของฆาตกรรมนั้นก็ถูกแทงบัญชีกลายเป็นผู้สูญหายไปกับความรุนแรงในบ้านเมือง น่าคิดเหลือเกิน

แต่อย่างไรก็ตาม “ศิวา สืบวงศลิน” ก็ยืนยันว่า นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการล้วนๆ

ท่านผู้อ่านละ หากได้อ่าน “ปวงฆาต ราชดำเนิน” จบแล้ว ท่านมีความคิดเหมือนกาฬกาฬใหม่ ว่าเรื่องแบบนี้อาจเกิดขึ้นจริงก็ได้

ขอจงมีความสุขกับการอ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาฬ

บันเทิง ชันเทิง และปัญญา

รายชื่อวีรชนผู้เสียชีวิตและสูญ

รายชื่อผู้เสียชีวิต

นายกฤษฏา เนียมมีศรี

นายกิตติกรณ์ เขียวบริบูรณ์

นายกิตติพงษ์ สุปิงคลัด

นายเกรียงไกร จารุสาร

นายกอบกุล สินธุสิงห์

นายจักรพันธ์ อัมราช

นายจักรวาล นามตะ

นายเฉลิมพล สังข์อ้อม

นายชัยรัตน์ ณ นคร

นายทวี มวยดี

นายทวีศักดิ์ ปานถึก

นายนคร สอนปัญญา

นายบุญมี แสงสุ่ม

นายบุญมี วงษ์สิงโต

นายบุญคง ทันทนา

นายปรัชญา ศรีสะอาด

นายประสงค์ ทิพย์ทิมล

นายปรีดา เอี่ยมสำอางค์

นายพิพัฒน์ สุริยากุล

นายภูวนาท วิศาลธรรกุล

นายภิรมย์ रामขาว

นายมะฮะมุด ยี่คำ

นายหนัส นนทศิริ

นายวีระ จิตติขานนท์

นางสาววงเดือน บัวจันทร์

นายวีรชัย อัครพิทยานนท์

นายสมชาย สุธีรัตน์

นายสำรวม ศรีเข้ม

นายสาโรจน์ ยามินทร์

นายสมเพชร เจริญเนตร

นายสุชาติ พาป้อ

นายสุรพันธ์ ชูช่วย

นายสมาน กลิ่นกู่

นายสัญญา เพ็งสา

นายอภิวัฒน์ มาสขาว

นายเอกพจน์ จารุกิจไพศาล

เด็กชายหนู แก้วกรม

นายณรงค์ ธงทอง

นายซ็อง แซ่เตี้ย

นายศรากร เข้มประนิตย์

นายเอียน นิวมี่เก๋

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

ชายไทยไม่ทราบชื่อ

รายชื่อผู้สูญหายในเหตุการณ์พฤษภาคม 2535

รายชื่อผู้สูญหายที่ได้รับการยืนยัน

นายคุณากร แก้วมณี

นายวิรัตน์ แก้วมณี

นายปัญญา วงศ์นารี

นายรามสรรค์ วงศ์นารี

นายประสาธ ภาศแก้ว

นายศักดิ์ นุ่นพันธ์

นายฉลอง แจ่มเจริญ

นายไชยชาญ ชัยสัจ

นายแดนรัก บังขมโพธิ์

นางแดงไท ขมิ้นเกตุกิจ

นายทวีป โพธิ์พฤษย์

นายเอกชัย กิตติพัฒน์มนตรี

นายโสฬส อัมมะระนันท์

นายอำพล กิติพรพงษ์สุข

นายอุทัยรัตน์ พุทธปัญญา

นายทองดี แสงจันทร์

นายทองย้อย เคนมี

นายประทีป ทองทุก

นางเพ็ญศรี บุญประเสริฐ

นายมนเทพ อมราวชกุล

นาย **พ.ศ. ๒๕๓๗**

เดือนพฤษภาคม

นายศักดิ์ แซ่จิ่ง

นายสมพงษ์ โพธิ์ม่วง

นางสาวสมพิศ ประจู่

นางสุนนา มั่นตะ

นางสุวรรณ ปั่นงาม

นายวรกิจ บุณนาค

นายสุรชัย ทองบัวบาน

นางสาวอัจฉรา แซ่จิ่ง

นายชูชัย จันทรเกษ

นางสุชาดา พรหมคำ

นายสุรัตน์ กล้วยไม้ ณ อยุธยา

นายเปล่ง จันทรเอี่ยม

นายทรงพล รัชอินทร์

นายทองเปลว มินิทรพงษ์พร

นายอภิวัฒน์ รัตนวงศ์

นายจาบ กระดิ่ง

นางดวงธิดา บุญถนอมชาติ

เด็กชายทองอยู่ เพ็งจันทร์

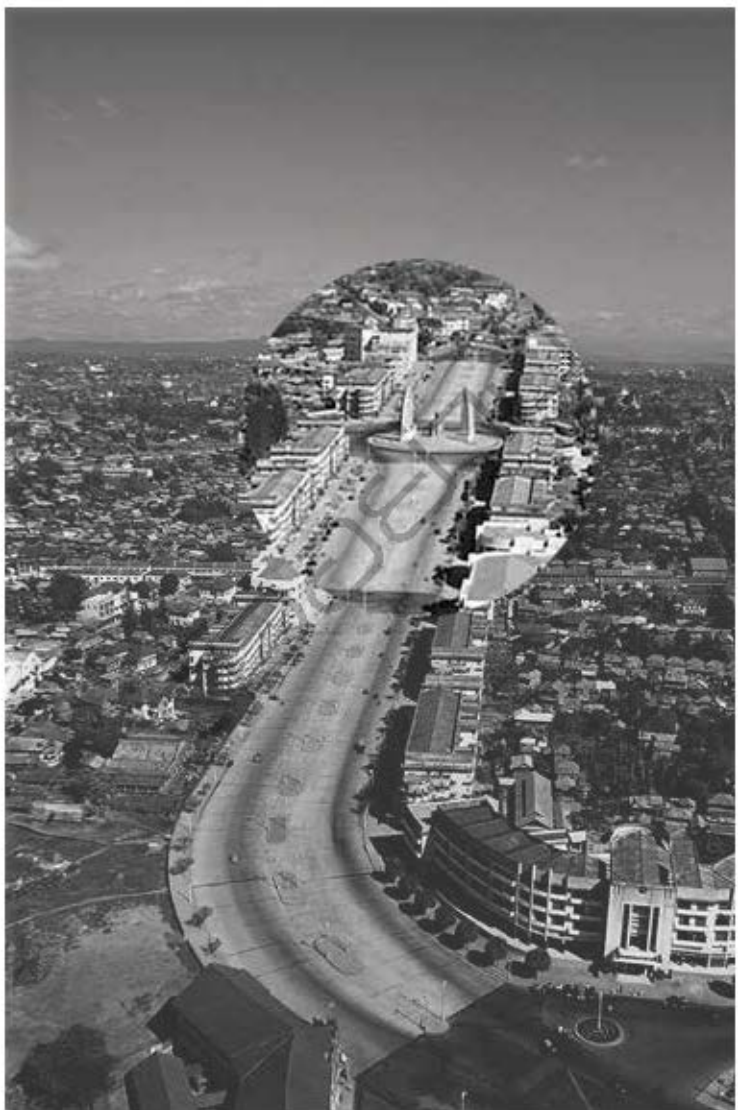
นายมัญญู ปัทสาร

นายไมตรี มาเมือง

นายจำลอง ลีดี

นางสาวอุบล โอภาสสกุลชัย

และผู้สูญหายที่ไม่ทราบชื่อจำนวนมาก

บทนำ

ชายกลางคนยังคงทำโทรศัพท์มือถือไว้อย่างแข็งเกร็ง แม้อีกฝั่งจะวางสายไปนานแล้ว สายตาว่างเปล่าจ้องนิ่งไปที่พื้น มือซ้ายบีบหัวเข้าแน่น ร่างกายนิ่งเหมือนหุ่น แต่เสียงในหัวกลับดังก้อง.. อะไร อะไรทำให้เรื่อนั้นหวนกลับมาได้อีก

เรื่องราวในอดีตที่ควรถูกกลบฝังไปนานแล้ว กลับโผล่ขึ้นมาในความทรงจำเป็นระยะ รวากับแผลเก่าที่เกิดอีกเลบขึ้นมา สองเดือนมานี้มันหลอกหลอนเขาทั้งตื่นและหลับ

ยิ่งนานวันมันยิ่งผิดถึขึ้นเหมือนฟองอากาศในน้ำใกล้เดือด หูแว่วได้ยินเสียงที่ไม่มีจริง หางตาแอบเห็นใครบางคนที่ยาไปนานแล้ว บางเวลาก็รู้สึกเหมือนมีคนอยู่ด้วยทั้งที่อยู่คนเดียว ไม่กล้าแม้แต่จะมองกระจก เพราะกลัวจะเห็นเงาคนอื่นนอกจากตัวเอง

ประสาทที่ผิดเพี้ยนเล่นงานให้เขากินไม่ได้นอนไม่หลับ จนจิตใจและร่างกายอ่อนแอต้งถึงขีดสุด

ในชีวิตที่ผ่านมาคำว่าเวรกรรมไม่เคยอยู่ในหัวคิด เขาไม่เคยเชื่อ ค่อนข้างจะเหยียดหยามเสียดด้วยซ้ำ จนกระทั่ง..

‘ไม่มี..ไม่มีเลือด ไม่มีฟองอะไรกระเด็นมาใส่หน้าเขาทั้งนั้นบนโต๊ะ มีแค่เบียร์ล้นออกมานอกแก้วเล็กน้อย ฟองสีขาวยังคุ่นมวนวน่าดื่ม เหมือนปกติ

ระหว่างที่ชายกลางคนนั่งมีนงกับประสาทการรับรู้ของตน ก็มีเสียงเคาะประตู..ใครมันช่างกล้ามาเคาะประตูในเวลาอย่างนี้ เพราะบนชั้นสองของบ้านคือพื้นที่หวงห้ามสำหรับเขาคนเดียว แม่บ้านสองคนกับคนขับรถ ก็ล้วนแต่อยู่ในบ้านหลังเล็กแยกต่างหาก และไม่เคยมารบกวนเขาบนพื้นที่ส่วนตัวนี้เลย

“ใคร” เขาร้องถาม แต่ไม่มีเสียงตอบ

“ใครวะ” เพิ่มเสียงดังขึ้นอีกหน่อย แต่ก็ยังเงียบ..หรือหูผาดไปเอง แต่ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีก คราวนี้ชัดเจน

“ใครวะ ถามแล้วไม่ตอบ” เขาพยายามทำเสียงเข้ม อยากรจะต่ากลับแต่หัวใจกลับสั่นระรัว จนไม่สามารถปลุกเร้าความโมโหขึ้นได้เลยแม้แต่บ่อย

เงียบ..ชายกลางคนตั้งใจสักครู่ก็เดินไปเปิดประตู แล้วก็ต้องผงะด้วยความตกใจ..แต่อดีตภรรยาของเขาคือคนที่ยืนอยู่หน้าประตู

“แต่..มาได้ยังไงเนี่ย” เขาหลุดคำพูดออกไปด้วยความประหลาดใจ แต่คือภรรยาที่เลิกกรากันไปนานมากและไม่ค่อยได้เจอกันยิ่งช่วงหลังๆ เมื่อลูกโตแล้ว แต่ได้แต่งงานใหม่กับสามีชาวนิวซีแลนด์ และย้ายไปอยู่ที่บ้านเกิดสามีใหม่

แล้วอดีตภรรยาของเขาจะทำอะไรในเวลาแบบนี้..

แต่ใส่ชุดสีน้ำเงินเข้ม แต่งตัวเหมือนเพิ่งกลับจากทำงาน ไม่พูด ‘ไม่ยิ้ม’ มองสบตาเขาเล็กน้อยแล้วเดินเบี่ยงตัวเข้ามาในห้อง ขณะที่ร่างเธอเฉียดใกล้ เขาสาบานว่าได้กลิ่นเหม็นจางๆ ไชยมาจากร่างอดีตภรรยา เป็นกลิ่นเหมือนควาเสียดผสมเนื้อเน่า มันทำให้เขาขนลุกเกรียว

เจ้าเจ็ดได้ไม่เคยเจอแต่ัวมาก่อน แต่แทนที่มันจะมีปฏิกิริยาอะไรสักอย่างกับคนแปลกหน้า มันกลับไม่มองแม้แต่น้อย แต่จึงไปที่ประตูที่เปิดอยู่ แล้วครางหึ่งๆ เหมือนกลัวอะไรที่มองไม่เห็น

แต่ัวเดินไปหน้ากระบอกบานเล็กเหนืออ่างล้างจานข้างตู้เย็น เปิดน้ำแล้วทำท่าเหมือนล้างอะไรบางอย่างบนเสื้อ

แล้วชายกลางคนก็ต้องสะดุ้ง..เขามองไม่เห็นเงาสะท้อนของเธอในกระบอก ขยับตัวเปลี่ยนมุมไปซ้ายขวา ก็ยังไม่เห็น

คำถามมากมายจุกอยู่แค่คอหอย ก็พอดีแต่ัวหันกลับมา เขารู้สึกมือเย็นปากสั่น ไม่นั่นใจแล้วว่าร่างที่อยู่ตรงหน้าคืออดีตภรรยาเขาจริงหรือเปล่า แต่ก็ยังแข็งใจถามออกไป

“เสื้อเปียนอะไรมาหรือ”

แต่ัวก็มองเสื้อตัวเอง แล้วหันมามองด้วยสายตาเป็นกระด้าง ยิ้มมุมปาก “อ้อ เสื้อด ฎุกยิงมานะ”

ยังไม่ทันตั้งตัวกับคำตอบแบบนี้ แต่ัวก็ใช้มือขวากำไปที่เสื้อ แล้วแบ่ให้ดู เลือดสดๆ เต็มมือ บางส่วนไหลไปตามข้อศอกหยดลงบนพื้น

“แต่ัว” เขาตะโกนลั่น แต่เมื่อเงยขึ้นมองหน้าเธอ ความตกใจก็จู่โจมเขาอย่างจิ้งจิกรอบ เพราะใบหน้านั้นไม่ใช่อดีตภรรยาของเขา แต่กลายเป็นผู้ชายอีกคน คนที่เขาแน่ใจว่าตายไปนานแล้ว

“เฮ้ยมีง” เขาร้องลั่น

“ก็โดนยิงมาไง เลือดเลยออกเยอะหน่อย” คำพูดที่ตอบกลับมาแฝงด้วยความโกรธแค้น แต่ความหลอนก็คือ เสียงจากปากชายคนนั้นยังคงเป็นเสียงของอดีตภรรยาเขา

“ว่าแต่เป็นอะไรหรือ หน้าตาเคร่งเครียดจังเลย” ร่างประหลาดเอ่ยถามพร้อมก้าวเข้ามาหา ทุกคำที่พูดออกมาทำให้เลือดฎุกพ่น

ออกจากปากเป็นพุ่มฝอยกระจายไปทั่วพื้น ทุกย่างก้าวเหยียบไปบนของเหลวสีแดงเข้ม ตรงข้ามกับใบหน้าของตัวประหลาดที่ตอนนี้ขีดขาสูงขึ้นเรื่อยๆ อย่างน่ากลัว

“อย่าเข้ามา” ชายกลางคนตะโกนลั่น ถอยหลังไปจนชนกับเก้าอี้ล้มลงกับพื้น

ตัวประหลาดยังคงเดินเข้ามาหา ชายกลางคนถดตัวหนีอยู่บนพื้นหลังตาก็มีมือบิดไปข้างหน้า “อย่าเข้ามา บอกว่าอย่าเข้ามา”

“กลัวเหรอ ใครทำกรรมอะไรไว้ ก็ต้องรับกรรมนั้นเป็นธรรมดา” เสียงนั้นเข้ามาใกล้จนรู้สึกว่าจะอยู่ตรงหน้านี้เอง

เขาอดไม่ได้ต้องหรีต่าขึ้นดู ใบหน้าที่อยู่เกือบชิดกลับกลายเป็นสีเขียวอมม่วง เหมือนศพเพิ่งตายใหม่ๆ ปากขยับเขยื้อนส่งกลิ่นเหม็นเน่า คลุ้งจนแทบทนไม่ได้

“กลัวเหรอ ใครทำกรรมอะไรไว้ ก็ต้องรับกรรมนั้นเป็นธรรมดา” เสียงที่ออกมาจากปากสีม่วงบวมเป่งนั้น ตอนนีกลายเป็นเสียงผู้ชายแหบแห้ง

ชายกลางคนพยายามฮึดสู้ พลิกความกลัวให้กลายเป็นความโมโห ลูกขึ้นเหยียงซ้ายเหยียงขวา ตะเกียกตะกายเข้าห้องนอน ดึงลิ้นชักหีบปืนอัตโนมัติขึ้นมา เจ้าชิกชาวเออร์กระบอกนี้ถูกบรรจุกระสุนไว้พร้อมใช้ตลอด พอขึ้นลำได้ใจก็มาเป็นกอง

เขาสอดสายสายตามองหาร่างประหลาด...แต่ทุกอย่างยังเงียบสนิท

นั่งตัวเกร็งกอดปืนนิ่ง ได้ยินเสียงหัวใจเต้นโครมครามราวกับใครมากะที่บออยู่ในอก ถึงอาการประสาทหลอนจะเกาะกินเขามาเป็นเดือนนี้กลับเป็นครั้งแรกที่เขาถูกผีหลอกอย่างจัง...แต่จะกลัวทำไมวะ ผีก็ผีสิ มึงมาลองตีกับปืนในมือกูก่อน

สองจิตสองใจว่าจะเปิดประตูออกไปข้างนอกดีมั๊ย แต่แล้วก็นึกได้ว่าเจ้าเจ็ดได้ยังอยู่นอกห้องนอน

ดัชชุนเพศผู้ตัวนี้ เป็นเหมือนเพื่อนสนิทของเขาในหลายปีที่ผ่านมา ไม่รู้ว่ามีมันติดเขาหรือเขาติดมัน แต่ทุกคืนมันต้องมานอนร่วมเตียงกับเขาไม่เคยขาด ยิ่งมาเจอผีหลอกแบบนี้ เขายังต้องการเพื่อน แม้จะเป็นแค่หมาตัวหนึ่งก็ตาม

ค่อยๆ แก้มประตูห้องนอนออกไป ห้องโถงยังเปิดไฟเปิดแอร์ไว้เหมือนเดิม และประตูบานนอกก็ยังเปิดอ้ากว้าง เขามองซ้ายมองขวา รีบพุ่งตัวไปปิดประตูเป็นอันดับแรก แล้วหันมาหยิบแก้วเบียร์บนโต๊ะชั้นชดอ๊กๆ ตอนนั้นเขาต้องการแอลกอฮอล์ในเลือดอย่างเร่งด่วน

หันไปมองหาเจ้าเจ็ดได้ ก็พบว่ามันนั่งเบียดตัวอยู่ที่มุมห้องมุมหนึ่ง เขาตืดนิ้วเสียมัน แล้วเดินอ้อมโต๊ะไปสั่งวงเบียร์ในตู้เย็นเพิ่มอีกสองกระป๋อง

ขณะที่ก้มลงหยิบเบียร์ ก็รู้สึกได้ถึงจุกขึ้นๆ มาดูนที่น้องชวา เขาพูดกับสุนัข “มีเอ็งมันก็ช่วยได้เยอะ พอคอยอุ้มใจหน่อย”

แต่พอหันไปมอง หัวใจเขาก็ต้องเต้นรัวขึ้นอีกครั้ง เพราะเจ้าเจ็ดได้มีเลือดไหลออกจากตัวเป็นทาง ยิ่งมาพัวพันเขา เลือดก็ยิ่งนองไปทั่ว

ใจหนึ่งก็อยากจะเตะมันออกไป แต่อีกใจก็เป็นห่วงสุนัขตัวโปรดมันเป็นอะไรเนี่ย ทำไมเลือดเต็มตัวยั้งี้ แล้วอะไรบางอย่างก็ทำให้เขาหันไปมองทางมุมห้อง

เจ้าเจ็ดได้อีกตัวยังคงนั่งแอบอยู่ที่เดิม มันส่งสายตามองมาที่เขาอย่างหวาดกลัว ส่วนเจ้าดัชชุนที่กำลังพันแข้งพันขาเขาอยู่ เนื้อตัวของมันเปียกโชกไปด้วยเลือดสดๆ ไหลเยิ้มไปบนพื้น

ชายกลางคนร้องออกมาไม่เป็นภาษา เขาพนไม่ไหวแล้ว

ปัง ปัง !! เหนียวโกป็นไปที่เจ้าเจ็ดได้เป็อนเลือดสองนัด แต่มันเหมือนไม่รู้สึกอะไร ยังพยายามแลบลิ้นที่ชุ่มไปด้วยเลือด เลียซาเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย

ปัง ปัง ปัง !! เขากดเข้าไปอีกสามนัด หัวใจแทบจะกระดอนออกทางปากอยู่แล้ว เลือดที่นองไปทั่วทำให้พื้นสิ้นจนเขาล้มลง

ชายกลางคนล้มลุกคลุกคลาน ตะเกียกตะกายพุ่งเข้าหาหน้าต่างบ้านทิศตะวันตก ปากก็ร้องโวยวาย “ช่วยด้วย ช่วยด้วย เอามันออกไป เอามันออกไป”

โชคร้ายที่หน้าต่างบ้านทางทิศตะวันตกนั้น เป็นกรอบไม้อายุหลายสิบปี ตากแดดตากฝนมาจนกรอบและเปราะบาง
เปราะบางไม่ต่างจากชีวิตเจ้าของบ้าน

...

ที่บ้านพักหลังเล็ก คนขับรถกับแม่บ้านสองคนวิ่งออกมาจากห้องเกือบจะพร้อมกัน เมื่อได้ยินเสียงปืนลั่นจากชั้นสองของบ้านใหญ่

สักพักก็ได้ยินเสียงปืนขึ้นอีกสองสามนัด พร้อมเสียงโวยวายของนายดั่งลั่น ทั้งสามคนทำอะไรไม่ถูก จะขึ้นไปหาในภาวะแบบนี้ก็ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น อาจจะโดนลูกปืนเข้าก็ได้

ไพบนห้องโถงชั้นสองยังเปิดแต่ม่านปิดอยู่ เลยมองไม่เห็นวายนายอยู่ตรงไหน เสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด เสียงข้าวของหล่นแตกเสียงนายร้องตะโกนสุดเสียง โวยวายไม่เป็นภาษา

“ที่อ้อมโทรหนึ่งเก้าหนึ่งเลย” คนขับรถบอกสาวรับใช้ที่มีอาวุธไว้

“แล้วจะบอกเขาว่ายังไงล่ะ” อ้อมถามลนลาน

“ก็บอกว่ามียิงกัน” อ้อมรีบวิ่งเข้าห้องนอนของตนเพื่อไปหยิบโทรศัพท์

แต่ไม่ก็้อัดใจ เสียงปี่นดังขึ้นอีกสองนัด แล้วหน้าต่างด้านทิศ ตะวันตกของชั้นสอง ก็แตกเพลิงลงมาทั้งบานพร้อมร่างร่างหนึ่ง ร่วงลงมาด้วย

แม่บ้านวัยสาวร้องกรี๊ดวิ่งหนีเข้าห้อง ส่วนคนขับรถยนต์มอง ตัวแข็ง พอดั่งสติได้ก็วิ่งเข้าไปดู ในใจภาวนาอย่าให้เป็นอย่างที่คิดเลย

แต่สิ่งที่เห็นกลับเลวร้ายยิ่งกว่าที่คิด.. นายของเขาในชุดเสื้อยืด กางเกงขาสั้น นอนตะแคงขวา แขนขวาหักพับไปด้านหลังอย่างผิดรูป เสียงครอกๆ ดังอยู่ในคอ ตาเหลือกลาน

เขาพลิกตัวข้อนิ้วชี้ระนายขึ้นแล้วละล่ำละลัก “นายๆ เกิดอะไรขึ้น ทำไมตกลงมาได้ครับ นายแข็งใจไว้ครับ”

แต่แล้วเขาก็รู้ว่าหมดหวัง

กรอบหน้าต่างไม้ส่วนหนึ่งหักเป็นรูปปากฉลามบักลึกเข้าไป ที่คอแถวใต้กรามด้านขวา คนขับรถรีบดึงคอนายออกจากกรอบไม้ นั่น เลือดพุ่งกระชูดตามออกมาทันที

นายของเขาตาเหลือกจนเห็นแต่ตาขาว ร่างเกร็งขึ้นมากระตุก สองครั้งแล้วคอพับลงไปกับเขาของคนขับรถ

๒ เดือนก่อนหน้านั้น
พ.ศ. ๒๕๖๗
เดือนมีนาคม

บทที่ ๑

“จิงโกะมหาชน”

แท็กซี่จอดก่อนถึงจุดหมายหลายร้อยเมตร เพราะจิงโกะอยากลองเดินดูบรรยากาศช่วงต้นถนนสามเสน เพื่อชิมช๊อปว่าผู้คนแถวนี้เป็นยังไง ร้านค้าแถวนี้เป็นแบบไหน

ทั้งสี่คนที่ลงจากแท็กซี่ประกอบด้วยจิงโกะ หญิงสาวอายุ ๒๙ ปี บิลลี่ ลูกครึ่งฝรั่งร่างเล็กแฟนของจิงโกะ แวว เกย์หนุ่มสวยมูหน้าตาหล่อ รูปร่างใหญ่เพื่อนสนิทของจิงโกะ และป๊อด ชายหนุ่มอายุ ๒๐ ปีเป็นคนหัวอ่อนสนิทสนมมาตั้งแต่เด็กจนเป็นเหมือนน้องชายคนเล็กของจิงโกะ

สามเสนเป็นถนนรุ่นเก่าที่ไม่ได้กว้างขวางมากนัก ต้นทางต่อกับถนนจักรพงษ์ ลากยาวคู่ขนานไปกับแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งตะวันออกจนถึงแยกเกียกกาย ซึ่งถ้าเดินย้อนขึ้นไปทางถนนจักรพงษ์ ก็สามารถมาออกต้นถนนราชดำเนินได้

ช่วงสองข้างทางถนนจักรพงษ์ต่อสามเสนเต็มไปด้วยอาคารพาณิชย์รุ่นเก่าอายุเฉียดร้อยปี หลากๆ อาคารยังถูกอนุรักษ์ไว้ให้คงรูปทรงดั้งเดิม จึงมีกลิ่นอายย้อนยุคให้น่ามาเดินเที่ยว รวมไปถึง

ร้านอาหารมากมายทั้งริมถนนใหญ่และตามตรอกซอกซอย ฝีมือจัดจ้านรสชาติถูกปากทั้งคนไทยและต่างชาติ เป็นเสน่ห์สำคัญที่ทำให้ถนนสามเสนและจักรพงษ์ยังคงชีวิตชีวามาได้ยาวนาน

ถนนสามเสนในตอนเย็นวันเสาร์แบบนี้ มีชาวต่างชาติเยอะ โดยเฉพาะพวกยุโรป จึงโกะได้ยินเสียงสนทนาจากฝรั่งหลายกลุ่ม หลากหลายภาษา แม้แต่วัยรุ่นไทยบางคน ดูเผินๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็นคนไทย ถ้าไม่พูดออกมา เพราะแต่งเนื้อแต่งตัวกลมกลืนไปกับต่างชาติแบบทุกกระเบียดนิ้ว

เดินผ่านกลิ่นควันบางกลิ่นที่เมื่อก่อนต้องหลบๆ ซ่อนๆ แต่ตอนนี้กลายเป็นของธรรมดาไปแล้ว จนมาถึงปากซอยที่ต้องการทั้งสี่คนเดินเข้าซอยไม่กี่สิบเมตร ก็ถึงตึกแถวเป้าหมายตั้งอยู่ด้านซ้ายมือ เป็นตึกสองห้องติดกัน ประตูด้านหน้าทำด้วยบานเฟี้ยมเป็นไม้ทึบทาสีดำด้านสลักดำงามมันปิดไว้ทั้งสองตึก จิงโกะรู้สึกชอบใจการเล่นสีคำของสองอาคารนี้ ตั้งแต่มาดูสถานที่คราวก่อนแล้ว

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร สักพักก็มีเสียงรับสาย

“คะ พวกเรามาถึงแล้วคะ”

พอวางสาย ประตูของตึกด้านขวาก็เปิดออกทันที ทั้งสี่คนกำลังจะเดินไปที่ประตูบานนั้น..

แต่แล้วบานประตูของตึกด้านซ้ายก็เปิดออกเหมือนกัน ผู้ชายผิวขาวรูปร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมเข้ม อายุราวสามสิบต้นๆ ก้าวออกมาพร้อมยกมือไหว้

“สวัสดีครับ ผมกมลทัศน์ เจ้าของตึกครับ” ชายร่างสูงกล่าวทักทาย แหวอุทานออกมาเบาๆ “อ้าว” หันไปมองประตูบานแรกที่เปิดอย่างงงๆ แล้วทั้งสี่ก็หมุนตัวกลับเดินไปหาชายเจ้าของตึก

“สวัสดีคะ จิงโกะคะ” จิงโกะยกมือไหว้ “คราวก่อนไม่ได้ดูชั้นบน

วันนี้เลยต้องรบกวนคุณกมลทัศน์ขอตุ๊กชั้นบนหน่อย”

“ไม่ได้รับกวนเลยครับ ผมสิดต้องขอโทษคุณจิงโกะที่ทำให้เสียเวลาคราวที่แล้วผู้ช่วยผมดันลืมเอากุญแจชั้นบนมาด้วย พวกคุณเลยอดดูชั้นสองทั้งสองตึก” ชายหนุ่มพุดกแล้วเสียดหัวเราะ “เฮ้อ เรียกผมว่าข้าวตั้งหรือตั้งก็ได้ นะครับ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ยังไงก็ต้องมาอยู่แล้วเพราะถ้าถูกใจจิงโกะก็พร้อมทำสัญญาวันนี้เลย อ้อ เรียกว่า จิงโกะเฉยๆ ก็ได้เหมือนกันค่ะ”

“งั้นเชิญเลยครับ” ข้าวตั้งเดินนำเข้าตึก

จิงโกะเดินนำ ตามด้วยบิลลีและป๊อด แว่วเป็นคนรั้งท้าย ก่อนก้าวเข้าประตูกอดหันไปมองไม่ได้ แล้วแววกก็เห็นบานประตูบานแรกกลับปิดสนิท ใครเป็นคนปิดวะ แว่วรู้สึกขนลุกชูขึ้นมาทันที

จิงโกะได้ดูชั้นล่างมาแล้วตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ทั้งสองอาคารเป็นตึกแถวสองชั้นโครงสร้างเก่า หน้ากว้างประมาณสามเมตรหรือมากกว่านั้นเล็กน้อย ส่วนที่เป็นชั้นล่างของทั้งสองตึกตีทะเลดูถึงกัน แต่มีบันไดขึ้นลงแยกกันของสองตึก แสดงว่าชั้นบนยังคงไม่ตีทะเล

“ตรวจก่อนถามลูกน้องพี่ตั้ง เห็นบอกว่าเดิมทีนี่ทำเป็นเหมือนฉับหรือคะ” จิงโกะชวนคุย

“เฮ้อ จะเรียกว่าฉับก็คงไม่เต็มปากมั้งครับ เพราะไม่ค่อยได้รับลูกค้าภายนอก ห้องก็ไม่ได้กว้างอะไร ผมแค่เอาโต๊ะมาตั้ง มีเหล้ามีน้ำแข็ง มาตีมาดูบอลหรือเชียร์กีฬากัน ส่วนใหญ่ที่มาก็เพื่อนหรือคนรู้จักทั้งนั้น เพราะหน้าร้านเราก็ไม่ได้ทำป้ายอะไรเลย” ข้าวตั้งเว้นจังหวะใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่หน้าผาก “ร้อนหน่อยครับ ช้างล่างไม่ได้ติดแอร์”

“ไม่ติดแล้วอยู่ได้ยังไงวะ” บิลลีส่ายหัวแล้วบ่นออกมาโดยไม่สนใจว่าจะเข้าสู่ข้าวตั้งหรือเปล่า จิงโกะต้องหันไปจ้องแฟนหนุ่ม

“เดิมก็มีครับ แต่ผมถอดเอาไปใช้ที่อื่น” ข้าวตังตอบเสียงเรียบๆ โดยไม่มองหน้าบิลลี

“แล้วทำไมถึงเลิกล่ะคะ” จิงโกะชวนคุยต่อ

“อ้อ ก็พอช่วงกัญชามันเปิดเสรี พวกสายเขียวก็มากันใหญ่แล้ว ยิ่งเห็นเป็นร้านกันเองแบบนี้ มันยิ่งไม่เกรงใจ ผมก็ไม่รู้จะห้ามยังไง เพราะรู้จักกันทั้งนั้น ทนกลืนไม่ไหวก็ปิดเลยดีกว่า ฮ่าฮ่า”

“ปกติมีคนอยู่มั๊ยคะที่นี่” แววมามันขึ้นมาบ้างเพราะยังคาใจเรื่องประตู

“ไม่มีหรอกครับ มีแต่แม่บ้านมาทำความสะอาดอาทิตย์ละครั้ง ไม่วันจันทร์ก็อังคาร”

ปิดกับแววมามาสบตา ในใจคิดเหมือนกัน..ประตูบานนั้นมันเปิดได้ไง แต่แววมคิดยิ่งกว่านั้น..แล้วมันปิดเองได้ไง

“แล้วจิงโกะคิดจะใช้พื้นที่ทำอะไรหรือครับ” ข้าวตังถามขณะที่ทุกคนสำรวจรอบๆ

“อ้อ คือพวกเราทำคอนเทนต์ออนไลน์นี่ละคะ ทางยูทูป ตี๊กต็อก ไลน์ แล้วจิงโกะชอบทำแบบว่า ชาวต่างชาติเค้ามองเมืองไทยยังไง ชอบคนไทยมั๊ยอะไรแบบเนี้ย แล้วแถวนี้จิงโกะว่าต่างชาติเยอะดี ที่เที่ยวก็เยอะ ข้าวสาร ราชดำเนิน วัดพระแก้ว สนามหลวง ถนนพระอาทิตย์ ก็มีที่ น่าสนใจเยอะไม่ไกลด้วย ก็เลยอยากมีแหล่งไว้ทำเป็นสตูดิโอ หรือถ้าวันไหนเบื่อๆ ไม่อยากกลับบ้านก็จะได้มีที่ไว้สูมร่ากัน” จิงโกะบรรยายอย่างละเอียด

ข้าวตังซุกูญแจพวงเล็กๆ ขึ้นมา “คราวนี้ได้คู่ชั้นสองแล้ว ขึ้นไปมั๊ยครับ”

หญิงสาวพยักหน้า ข้าวตังเดินนำขึ้นไป บันไดโครงเหล็กดังเอี๊ยดๆ เมื่อต้องรับน้ำหนักของคนทั้งห้า

“บ้านโตมันดังไปหน่อยนะอะ” บิลลีบ่น

“ก็อาจจะดังนิดหน่อยครับ แต่แข็งแรงดีไม่มีปัญหา แต่ถ้า
ราคาถูกรึจริง ๆ ผมก็จะหาช่างมาซ่อมให้”

บิลลีทำท่าจะพูดต่อ จิงโกะต้องบีบมือให้หยุด “ไม่ต้องหรอกคะ
ที่ ไม่ได้ดังมาก อีกอย่างแบบนี้ก็ตีเหมือนกันเผื่อมีขโมยขึ้นมาจะได้อู้”

หน้าบ้านโคชั้นสองกันไว้ด้วยโครงไม้ทาสีดำด้านสลัปดาห์มัน
กระจกใสมีม่านกัน ประตูเป็นบานเลื่อน ข้าวตั้งไขกุญแจนำทุกคนเข้าไป
พื้นที่ชั้นสองเป็นห้องโถง แต่ดูไม่กว้างเหมือนชั้นล่างเพราะ
สองตึกไม่ได้ตีทะลุถึงกัน พื้นทำด้วยไม้แผ่นใหญ่สีเข้มลายสวยงาม

ด้านหนึ่งของห้อง วางไว้ด้วยโต๊ะทำงานไม้แบบเก่าอยู่สองตัว
รูปทรงโต๊ะบอกได้ว่าอายุน่าจะหลายสิบปีหรืออาจจะถึงร้อย

ข้าวตั้งหีบบริโมตเปิดแอร์ สมต่อนแรกออกมาไม่เป็นและมี
กลิ่นอับเล็กน้อย แต่ไม่นานก็เย็นปกติ

“ล้างแอร์มั้งมัยเนี่ย” บิลลีถามลอย ๆ จิงโกะหันไปจ้องอีกครั้ง ชัก
ไม่ค่อยพอใจที่แฟนของตนชอบโพสอะไรเสียดแทงหูออกมาอยู่เรื่อย

“อ้อ ถ้าทางคุณตกลงเช่าเราจะล้างแอร์ให้ครับ” ข้าวตั้งตอบ
โดยไม่มองหน้าบิลลีเช่นเคย

จิงโกะเดินไปดูโต๊ะเก้าสองตัวอย่างสนใจ

“สองตัวนี้เป็นโต๊ะเก้าตั้งแต่รุ่นคุณปู่ผมเลยครับ ไม้สักแท้ทั้งคู่
ถ้าทางจิงโกะสนใจก็ยืมไว้ใช้ได้นะครับ แต่ถ้าไม่ใช่ผมก็จะขนไปเก็บ
ที่อื่น”

“อើย สวยจังเลยคะ เอาไว้เลยจิงโกะชอบของเก่า ๆ อยู่แล้ว
แล้วโต๊ะแบบนี้ไม่เคยเห็นเลย” จิงโกะพูดไปพร้อมลูบผิวโต๊ะด้วยความ
รู้สึกชื่นชอบ

“ชั้นสองอีกตึกเหมือนกันมัยคะ” แวดถามบ้าง